

vil mødes ad Aare, og saa er det muligt, at de kommer til at tage en noget anden Stilling dertil.

N. Neergaard: Det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde en Bemærkning, som jeg ikke kan lade staa uimodsagt. Det ærede Medlem sagde, at Resultatet af de Ændringer, jeg indførte i Formue- og Indkomstskatten i 1922 — det skulde vel ogsaa efter det ærede Medlems Mening være Tendensen deri —, var, at Byrderne lettedes for de mere velhavende og øgedes for de ringere stillede. Det er jo en mildest talt fuldkommen urigtig Karakteristik af denne Lovgivning. Skulde man bebrejde denne Lovgivning noget, skulde det vel snarest være det, at den Lettelse, jeg gennemførte for de mindste Skatteydere, var for stor. Jeg tredoblede nemlig Børnefradraget og fordoblede det almindelige Fradrag, og jeg gennemførte en meget lempelig Behandling af de Mennesker, som efter min Mening i saa høj Grad trængte til Lettelse: Enker og andre; der levede af en lille Formue, og hvis Indtægter ikke oversteg 4 500 Kr. De fik, som bekendt, naar Formuen ikke var over 100 000 Kr., en betydelig Lettelse ved disse Forslag.

Man kan maaske sige, at det, som den finansielle Situation den Gang laa, var at opgive for meget, for det var mange Millioner, det drejede sig om. Men ingen skal kunne nægte, hvis han vil holde sig en lille Smule til Sandheden, at det var en endogsaa meget vidtgaaende Lettelse for de smaa i Samfundet, som blev gennemført ved denne Lovgivning. Og lad mig tilføje, nogle af disse Fremskridt netop for de smaa Skatteydere søger Regeringen nu — og det radikale Parti hjælper dem dermed — at tage tilbage; ligesom deres Forslag paa saa mange andre Omraader er en Forringelse, skatte-teknisk set og lignende; saaledes er det ogsaa paa væsentlige Omraader en Forringelse netop af de smaa Skatteyderes Stilling.

Det var betydelige Lempelser, jeg havde skaffet de Mennesker, der — som Prisforholdene den Gang var — havde den næsten umulige Lod at skulle leve udelukkende af Renterne af en Formue paa en 30 000—40 000 Kr., som en Mand maaske havde samlet sammen til sin Enke gennem et

langt Liv og derved under de daværende Prisforhold havde ment at kunne sikre hende en rimelig Eksistens; det, hun nu kunde faa ud deraf, var ikke til at leve af, og for saa vidt hun paa Grund af Alder og Svaghed var arbejdsudygtig, kunde hun ikke supplere Indtægten. Der var faa Mennesker i Landet, som det den Gang gjaldt om at hjælpe som netop disse, og dertil sigtede de Ændringer, jeg gennemførte ved Skattelovene af 1922. Det er de Lempelser, det ærede Medlem i skønt Forbund med Regeringen vil tage fra dem.

Ligeledes besværliggøres Stillingen i høj Grad for gamle Mennesker derved, at man har nedsat Fradragene. Jeg er klar paa, at de Radikale har ment, at Regeringen var gaaet for vidt i saa Henseende, og derfor har foretaget det lidt, men i Forhold til de nugældende Fradrag er det jo en Nedsættelse; men ved dette i Forbindelse med, at man har ophævet Begunstigelsen for de smaa Formueejere, har man i Virkeligheden i meget høj Grad skattepolitisk set taget fra de smaa.

Saa vil det ærede Medlem sige: Ja, men til Gengæld blev jo de meget velhavende begunstiget. Ja, det er rigtigt; man nedsatte disse ganske fantastiske Skattesatser for de højeste Formuer, som den daværende Lov naaede op til, men det har Regeringen og ogsaa det ærede Medlem fulgt, thi de har ikke foreslaaet disse Satser op til 25 promille for Formuebeskatning genoprettet. Motiveringen for Skattelovsændringerne i 1922, som det ærede Medlem maa sigte til, naar han taler om de mest velhavende, var, at Skatteloven i Forbindelse med den kommunale Beskatning faktisk for de højeste Satser Vedkommende virkede paa en Maade, som ikke alene var uretfærdig og i sig selv meningsløs, men ogsaa i høj Grad skadelig for den danske Statskasse, idet de kun kunde tjene til eet, nemlig at drive de Mennesker i Landflygtighed og derved berøve Staten forskellige Fordele, ogsaa i skattemæssig Henseende. Det var kun ud fra dette Synspunkt, Nedsættelserne fandt Sted, og ud fra samme Synspunkt maa det ses, naar det den Gang blev gennemført, at man ikke skulde tage Selskabsskat af Fortjeneste fra Udlandet.

Dette var ogsaa alle enige om i 1912,